

Cresterea pestilor in viviere

Descriere imagine:
Cresterea pestilor in viviere

În ultimii ani, s-au dezvoltat în cadrul sistemului intensiv mai multe metode de creștere a pestilor, toate fiind foarte avantajoase prin prisma producției, dar majoritatea necesită o investiție inițială ridicată.

Dacă un potențial investitor în acvacultura detine capital insuficient pentru a plăti cheltuielile în vederea construcției unor spații închise (hale) dar dorește să practice un sistem intensiv de creștere, poate opta pentru metoda de creștere a pestilor în viviere plutitoare. Metoda constă în creșterea pestilor în viviere, care plutesc la suprafața apei datorită unor flotoare (obiecte plutitoare), sau pot fi fixate de substratul bazinului acvatic.

Nu este foarte bine cunoscută originea acestei metode de creștere a pestilor. Se pare că ea derivă din modul în care pescarii păstrau peștele capturat pe parcursul mai multor zile, până când aveau o cantitate suficientă pentru a-l scoate pe piață. Aceștia confecționau structuri asemănătoare unor cuști, din cele mai diverse materiale, în care peștele era menținut viu.

Totuși, se cunoaște faptul că metoda de creștere propriu-zisă a pestilor în viviere a debutat la sfârșitul secolului al XIX-lea în sud-estul Asiei, când peștii erau menținuți în viviere din lemn sau bambus și hrăniți cu resturi alimentare. În ultima jumătate de secol, odată cu apariția și diversificarea materialelor sintetice, s-au creat numeroase modele de viviere, foarte durabile și relativ ușor de întreținut.

Faptul că furajele granulate au devenit din ce în ce mai accesibile, a fost de asemenea un element care a dus la dezvoltarea acestei metode de creștere a pestilor în numeroase țări.

Metoda nu este tocmai usoara...

Deși la prima vedere această metoda de creștere a peștilor pare simplă, lucrurile nu stau chiar așa, motiv pentru care acesta ar trebui practicat numai acolo unde nu se poate aplica sistemul de creștere clasic, cu peștii liberi în bazine. Pentru aceasta, trebuie avute în vedere următoarele aspecte:

- densitatea mare a peștilor din viviere poate genera probleme legate de calitatea apei și răspândirea bolilor;
- furajele administrate trebuie să fie nealterate și complete din punct de vedere nutrițional, asigurând în întreaga necesară de proteine, hidrați de carbon, lipide, vitamine și minerale;
- vivierele pot fi ușor vandalizate, ceea ce impune paza strictă a acestora;
- este necesară intervenția zilnică la nivelul fiecărei viviere;
- dacă nu se aplică aerare suplimentară, producția pe hectar poate fi mai mică decât în sistemul semintensiv de creștere în heleșteie;

Avantaje

- metoda se poate practica pe cursuri de apă sau în bazine acvatice din cele mai variate (heleșteie, lacuri de baraj sau naturale, etc.) care nu se pretează a fi vidate, sau care se golesc cu greutate;
- sunt eliminate costurile de construcție/amenajare a heleșteilor;
- vivierele de creștere a peștilor sunt ieftine, astfel încât este necesară o investiție inițială relativ mică;
- dinamica de creștere a peștilor este foarte ușor de monitorizat;
- toate verigile fluxului tehnologic pot fi sub control permanent;
- pescuitul este facil;
- metoda permite utilizarea unui bazin acvatic atât pentru creșterea peștilor cât și pentru pescuitul sportiv.

Pentru ca prin practicarea acestei metode de creștere să nu se obțină eșecuri, traduse prin mortalități în masă a populației piscicole și implicit pierderi financiare, trebuie cunoscute îndeaproape următoarele: calitatea apei și evoluția sezonieră a principalilor factori fizico-chimici ai apei, caracteristicile pedologice și hidrologice ale bazinului acvatic, modul de construire și amplasare corectă a vivierelor, caracteristicile populației, a manipulării peștilor și hrănirii acestora, precum și aspecte cu privire la recoltarea și valorificarea peștilor.

Este de asemenea important de știut ce specii se pretează a fi crescute în viviere. Sunt suficient de bine cunoscute și aplicate în practica tehnologiilor de creștere pentru: pastrav, crap, somn de canal, tilapia, salau american, sturioni, etc., dar multe alte specii se cercetează în prezent în vederea cunoașterii particularităților lor, legate de creșterea în viviere.

Iernarea crapului la temperaturi ridicate

Temperaturile anormal de ridicate înregistrate în această iarnă nu pot avea decât consecințe nefaste asupra populației piscicole din mediul natural ori din ferme. Crapul iernează cel mai bine la temperaturi situate în jurul valorii de 4°C. La această temperatură metabolismul și funcțiile vitale, în general, sunt mu

It diminueate, pestii intrând în asa-numita stare de hibernare.

Odata cu cresterea temperaturilor, metabolismul se intensifica, iar crapul începe sa se deplaseze în masa ap ei, ceea ce are ca efect un consum energetic sporit. Având în vedere ca în aceasta perioada crapul nu gas este hrana în mediul înconjurator, înseamna ca tot consumul energetic se realizeaza pe seama rezervelor de tesut adipos, care bineînteles ca sunt limitate. O mentinere a pestilor la temperaturi ridicate va avea ca r ezultat slabirea excesiva a acestora, îmbolnavirea si chiar moartea lor.

Daca asupra populatiei piscicole din mediul natural omul are posibilitati relativ reduse de interventie, în c azul fermelor ciprinicole acesta poate actiona, în sensul contracararii într-o oarecare masura a efectelor ne faste ale acestei ierni. Astfel, o prima masura ce trebuie luata este marirea pe cât posibil a nivelului apei a stfel încât, masa apei din helesteie sa se încalzeasca greu si sa manifeste o inertie termica sporita.

În plus, pestele trebuie urmarit în permanenta pentru a se putea interveni de urgenta în caz de îmb olnaviri, deoarece asocierea dintre temperaturi ridicate si densitate piscicola mare (caracteristica helesteielor de iernat) este extrem de propice aparitiei si raspândirii bolilor.

Articol publicat în revista Ferma nr. 1(45)/2007

Grozea Adrian